

lem, érzi ő is, mennyire odáig vagyok érte. Szinte fölfalom a tekintetemmel. Kacér mosollyal megjegyzi:

– Ha gondolod, nálam is van a két gombostűfejnyiből. Szívesen adok.

Tiltakozom, hogy nem, én ugyan nem, sosem veszek be szintetikus gyógyszert, kerülöm, ha csak lehet. Irini pedig hullámos, fekete sörényét hátravetve kacag. Aztán az órájára nézve megjegyzi:

– Jöhetne már ez a Jorgosz. Mindig az utolsó pillanatban ér ide.

Mire én:

– Tudod mit, Irini, mégiscsak kérek abból a tablettából. De kettőt.

És mivel Irini már régen nem él Magyarországon, Görögországban pedig nem szokás a másik elhatározásának mértjeit kutatni, kicsit sajnálkozva ugyan, de a legnagyobb jó szándékkal nyújtja át neki a két golyócskát. Szegény ókortörténész-doktorandusz honfitársunk pedig nem tudhatja, hogy Jorgosz Irini nagybátyja, és egyben a Highspeed 4 nevet viselő katamarán kapitánya.